

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1943-XXI

V LJUBLJANI 1943-XXI

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA LJUDSKA TISKARNA V LJUBLJANI (JOŽE KRAMARIČ)

LJUBLJANSKI
ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1943

V LJUBLJANI 1943

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA LJUDSKA TISKARNA V LJUBLJANI (JOŽE KRAMARIČ)

Kazalo

k letniku 1943 Ljubljanskega škofijskega lista. — Skupaj 12 številk.

A	Stran	L	Stran
Ali je dovoljeno med povzdigovanjem na glas moliti	85	Ljudska zborna maša	30
B		M	
Birmanci, seznam za leto 1943.	98	Mašni štipendiji	24
Birmanski botri	24	Misijonski svet	23
Birmovanje v letu 1943.	14	Mohorjeva družba	17
Bratovščina sv. Družine	98	Molitev rožnega venca	85
Bratovščina sv. Rešnjega Telesa	45	N	
Č		Normae quaedam de agendi ratione con- fessoriorum circa VI Decalogi prae- ceptum	80
Članom Duhovniške misijonske zveze	83	Novomašniki leta 1943.	15
D		Novomašniki leta 1944	97
Dostojnost v obleki	46	O	
Duhovne vaje v letu 1942.	18	Ob 60 letnici škofa Rožmana	13
Duhovne vaje v letu 1943.	31	Odpustki: za molitev ob zračnih napadih sv. rožnega venca	46
F		za molitev k presv. Trojici	82
Fakultete škofove, petletne	33	P	
G		Pastoralne konference leta 1943.	15
† Gregorij, škof: Pastirsko pismo za leto 1943.	1	Petletne škofove fakultete	33
† Gregorij, škof: Navodila za posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu	21	Pij XII.: Govor delavcem na binkoštno nedeljo	39
† Gregorij, škof: Posvetitev duhovščine brezmadežnemu Srcu Marijinemu	22	Okrožnica o mističnem Telesu Kristu- sovem	49
† Gregorij, škof: Po posvetitvi brezma- dežnemu Srcu Marijinemu	27	Postna postava za leto 1943.	12
† Gregorij, škof: Pastirsko pismo o ne- varnosti brezbožnega komunizma	89	Požarne škode cerkvenih in nadarbin- skih poslopij	86
I		Prazniki v šolah	99
Izpiti duhovnikov po kan. 130	16	Praznik sv. Cirila in Metoda	29
K		Praznovanje nedelje presv. Srca Jezuso- vega	28
Kanonična vizitacija za leto 1943.	14	Prepoved knjig	82
*Knjižice salezijanske družbe	17	Prerod	47
Konference, pastoralne za l. 1943.	15	R	
Konference, Sod. ss. C. J. v letu 1942.	16	Razne objave	19, 24, 31, 86, 99
Konference, Sod. ss. C. J. za l. 1943.	15	S	
Konkurzni razpis:		Seznam birmancev za leto 1943	98
Sv. Jakob v Ljubljani, Vrhnika	25	Slovstvo:	
Kanonikat koleg. kapitlja	48	Venceslav Vrtovec: Iz tihih dni	20
Trebne	87	Gerely-Gunde: Daj mi svoje srce	20

Stran	Stran		
O. Elemer Csávossy: Grob ob Donavi	20	T	
Schmid-Plevel: Duše — žrtve	20	Taksiranje listin	31
Vestnik Dej. sv. Detinstva za l. 1942.	20	Taksni papir z vodnim tiskom	24
Knjižice salezijanske družbe	20, 25, 47, 87	Triletni izpiti po kan. 130	16
Sv. Avrelija Avgušтина Izbrani spisi, IX. del	47	U	
Sv. Cecilija Cipriana Izbrani spisi, II. del	47	Umrlji duhovniki:	
Svelo mašniško posvečenje	47	Janko Barle, Franc Avsec, Alojzij Peterlin, Janez Burnik, Anton Kordin	26
Matija Tome: Missa Immaculati Cordis Mariae	47	Jožef Oražem, Franc Ferjančič	32
Dr. Andrej Snoj: Jezus Kristus	87	Jožef Brešar	48
Jože Pogačnik: Vodilo Marijinih družb	87	Ivan Tomažič	88
Franc Grivec: Cerkev	87	Marijan Kremžar, Anton Hren, Franc Malovrh, Anton Šinkar, Srečko Huth, Franc Kek, Viktor Turk, p. Placid Grebenc, Franc Gomilšek, Ivan Platiša, Viktor Vitigoj, p. Ivan Salmič, Jožef Pokorn, Ivan Hojnik, Matej Dagarin, Jožef Lavtižar, Jožef Ambrožič, Franc Vovko	100
Janez Pucelj: Kateheze za prvence	87		
P. R. Plus: Tebi na pot	87	V	
Carlo Viglietti: Izgubljeni poklic	87	Verouk na strokovnih šolah	17
Sodalitas ss. C. J., konference leta 1942.	16		
Sodalitas ss. C. J., konference leta 1943.	15		
Suspensio: Metod Mikuž	32		
Jožef Lampret	86		
Š			
Škofijska kronika	20, 25, 32, 48, 87, 99		

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Letnik LXXX. Ljubljana, 10. februarja 1943-XXI. Štev. 1, 2.

Izhaja mesečno. — Leto 1943. — Naročnina: 25 lir letno.

1.

Pastirsko pismo za leto 1943

o stanovitnosti v veri.

Gregorij,

po božji milosti in apostolskega sedeža oblasti
škof ljubljanski, pošilja vsem vernikom škofije
pozdrav in blagoslov.

Sedanji čas s svojimi strašnimi boji in velikim trpljenjem močno preizkuša našo vero v Boga, Očeta in modrega Vodnika vseh ljudi. Trpljenje je kakor veter, ki slabotno brlečo luč pogasi, plamen pa razpihne, da še mogočneje zagori. Če pa je trpljenje tolikšno, kakor ga v sedanjosti narodi okušajo, je kakor vihar, ki drevesa s slabotnimi koreninami izruje, drevesa z dovolj trdnimi in globokimi koreninami pa še bolj utruje. Kakšna je naša vera? Ali je slabotno drevesce, ki ga je vihar že izruval in vrgel po tleh, ali še stoji, pa je toliko omajano, da ne bo moglo dolgo kljubovati viharju, ali pa še trdno stoji, mogočno zakoreninjeno in postaja v viharju vsak dan trdnejše? Da se zveličamo in rešimo za večno življenje, moramo preizkušnjo naše vere dobro prestati, ne smemo omagovati, ampak biti v veri stanovitni, naj pridejo kakršne koli preizkušnje.

Dvojna skušnjava bega danes duše in preizkuša v njih vero: Zakaj Bog dopušča trpljenje in ne naredi konca in zakaj Cerkev po svojih zastopnikih ne poseže bolj odločno vmes, da bi omilila trpljenje. To sta dva dvoma, ki mnoga srca mučita in rušita v njih vero, ki bi jim bila v tem trpljenju še posebno potrebna. Na ta dvojni dvom vam, dragi verniki, želim odgovoriti, da boste mogli sedanjo težko preizkušnjo tako prestati, da bo iz nje izšla vaša vera trdnejša in bolj razsvetljena.

I.

Prvi dvom, ki preskuša našo vero je strašno trpljenje ljudi v sedanji ogromni borbi, ki je zajela skoraj ves svet. Ni človeške besede, ki bi mogla izraziti vse muke, stiske, bridkosti, žalost, pomanjkanje, obupne skrbi, ki mučijo človeške duše. Saj še papež, skupni oče vseh trpečih narodov, v posvetilni molitvi brezmadežnemu Srcu Marijinemu čuti trpljenje »z vsem svetom, razklanim v divjih sporih, zažganim v požaru sovraštva«, in omenja »tolike bolečine, tako velike bridkosti očetov in mater, ženinov in nevest, bratov in sestra in nedolžnih otrok, toliko v cvetu uničenih življenj,

toliko teles raztrganih v strašnem klanju, toliko duš v mukah in smrtni grozi. In vse to traja že tako dolgo!

Pa se dvomeče duše vprašujejo: Kje je Bog? Ali ne vidi našega trpljenja? Ali ga vidi, pa noče ali ne more pomagati? Kakšen Bog je to? In nazadnje sklepajo iz vseh teh mučnih vprašanj: Saj ni Boga, če bi bil, bi ne pripuščal tolikšnih krivic in muk! To usodno napačno sklepanje pa še podkrepljuje brezbožna propaganda, ki je razširjena po vsem svetu.

Kaj naj rečemo na tako govorjenje? Kako naj zavrremo tak dvom, da nam vere ne omaje?

1. Nismo mi prvi, ki morajo prestatati preizkušnjo vere iz trpljenja, ki ga nikakor ni mogoče razumeti. Pred nami so že mnogi šli skozi takšno preizkušnjo, pa so zmagali in tako nam pokazali pot, po kateri tudi mi pridemo do trdne in stanovitne vere.

V evangelijski beremo, kako je bila ob Jezusovem trpljenju težko preizkušena vera apostolov. Prav počasi so učenci Gospodovi napredovali v veri. Dolgo jih je moral Jezus učiti in utrjevati s čudeži, mnogo je moral z njimi potrpeti, preden so verovali, da je pravi Bog, preden je Peter v imenu vseh na Jezusovo vprašanje odgovoril jasno in odločno: »Ti si Kristus, Sin živega Boga« (Mt 16, 15. 16). Da bo njihova vera dovolj trdna v vseh bodočih preganjanjih, jo je Jezus utrdil v zelo težki, mučni preizkušnji. Namesto da bi se jim bil razodel v vsej svoji slavi in in božjem veličastvu, je med svojim trpljenjem in v svoji smrti skrnil celó to, kar se je v njegovem človeškem življenju doslej božjega razodevalo v besedi in čudežih. Veliki čudodelnik, prerok nad preroki, v katerem je Bog obiskal svoje ljudstvo — kakor so tolikokrat vzklikale množice — stoji pred sodniki zvezan, ves obnemogel, zaničevan, obsojen in končno pribit na križ. Ali si ne more pomagati? Ali se ne more rešiti? Ali ga je njegova čudežna moč zapustila? Kaj je še božanskega na njem? Ali je mogoče, če Bog pride v človeški podobi na zemljo, da ga vsi odklonijo, posebno tisti, ki so bili službeno poklicani, da mu pot v ljudske duše pripravijo?

Koliko mučnih vprašanj se je dvigalo v dušah apostolov! Kako nerazumljiva so jim bila pota božja, kako nepregledni načrti božje Previdnosti. Pričakovali so, da bo svoje kraljestvo, o katerem jim je tolikokrat govoril, s slavo in čudežno močjo razglasil in ga zmagovito razširil med vse narode — pa gre po poti križa v smrt, na videz ves slaboten in uničen. Kdo more to razumeti? Saj je tako ravnanje naravnost nesmiselno za njegovo kraljestvo na zemlji. Če bi hotel, da njegovi načrti spodlete, bi moral delati tako proti vsaki človeški zamisli, proti vsaki človeški pameti. Koliko so učenci Jezusovi v dušah trpeli, ko so te nedoumljivosti doživljali!

Pa vprav tedaj, ko je bila njihova vera najtežje preizkušana, so padle vse opore, na katerih je dotlej slonela. Ravno zdaj Jezus ne stori nobenega čudeža v vzpodbudo njihove vere, ne reče nobene besede, da bi z njo pojasnil njihove mučne dvome. Ko bi vsaj pri njih ostal! Na njegovi navzočnosti so našli oporo, v njegovi bližini so se čutili varne. Pa se pusti ujeti, zvezati in odpeljati, in nje pusti same v njihovih dvomih prav tedaj, ko se podirajo temelji njihove vere. Zdi se jim, da je Jezusa samega zapustila prejšnja gotovost, s katero je mirno in z neprekosljivo modrostjo zavračal svoje nasprotnike; zdaj je obnemel, kakor da položaja sam več ne obvlada in napadom sovražnikov ni več kos. Zginilo je v njem vse veselje, duša mu je žalostna do smrti, v popolni zapuščenosti molči in pusti, da ga po mili volji mučijo.

Kolikšna preizkušnja vere apostolov, ko so vse to gledali in razmišljali! Kako so jim duše trepetale za vero! Tako trepečejo tudi danes mnoge duše, ko se jim zdi, da se Bog skriva in svoje moči ne pokaže, da bi napravil konec krivicam in trpljenju. Toda prav take preizkušnje so po-

trebne, da se slabotna, neodločena, bojzljiva vera utrdi in nas reši v večno življenje. Skozi mučno preizkušnjo pride človek do močne in vesele vere.

Dokler so apostoli mislili, da morajo Boga in njegove svete namene do dna doumeti, je bila njihova vera še nepopolna in slabotna. Ob nedoumljivih ukrepih božjih, ki so jim bili priče med trpljenjem Jezusovim, se je zlomilo samozavestno mišljenje. Spoznali so, da božja modrost neizmerno presega vsako človeško resnično in namišljeno modrost. Njihovo verovanje se je poglobilo in razširilo, ko so svoj omejeni razum uklonili neskončnemu božjemu umu. Zdaj šele so razumeli, da morajo biti v Bogu skrivnosti, ki jih človek nikdar ne more do dna razumeti. Iz tega spoznanja je zrastle vesela in zmagovita vera, ki strahu več ne pozna. Ponižno so se izročili v varne roke velikega in čudovito skrivnostnega Boga in v njih se čutijo popolnoma varne.

O, da bi sodobne preizkušnje tudi nas privedle do jasne, močne in vesele vere, do tiste zmagovite vere, o kateri pravi sv. Janez: »To je z m a g a, k i p r e m a g a s v e t: n a š a v e r a« (1 Jan 5, 4). Ko bi vsi, katerim se danes v dvomih vera maje, spoznali, da Bog tudi v današnjem trpljenju razkriva svoje globoke in čudovite skrivnosti, ko bi svoj omejeni, a tako strašno ponosni razum uklonili božji vsevednosti, bi v prenovljeni veri doživeli svojo zmago.

2. Bog je neskončno popolno bitje, ki ga človeški um nikdar zajeti in povsem razumeti ne more, ker je človeški um preslaboten in omejen. Ošaben človek te resnice sicer ne priznava rad, pa je vendar silno ubog, kdor v Bogu skrivnosti noče priznati in hoče vse razložiti in razumeti. Še bolj ubog pa je tisti, ki misli, da že vse razume.

Kar človek — najsi bo še tako nadarjen in sposoben — more razumeti, je neverjetno majhen drobec tega, kar je Bog ustvaril in kar se je v tisoč- in tisočletjih zgodilo. In še to spoznanje ne prodre do zadnjih vzrokov. Skoraj v vsaki reči, ki jo človek spozna, ostane še nekaj nedoumetega, neka zadnja skrivnost. Kdor misli, da je vse doumel in da vse prav pojmuje, je ostal še na površini, v globino bistva stvari ni segel. Čim bolj človekov duh prodira v globine stvari, tem več odkriva skrivnosti, tem zapletenejša vprašanja se porajajo. Ko misli, da je do konca prišel, se odpirajo nove globine, ki jih prej še opazil ni.

Tako se godi, ko skušamo spoznati in razumeti ustvarjene reči, ki imajo svoje meje, Bog pa, ki je Stvarnik narave in njenih skrivnostnih sil, naj ne bi imel v sebi nobene skrivnosti? Mar človeški duh v Bogu ne bo našel še mnogo več in mnogo globljih skrivnosti? Ko bi mogli Boga, njegove načrte in njegova pota, zapopasti tako popolnoma, da ne bi ostala nerazumljena nobena skrivnost, bi bil naš človeški um mnogo višji in popolnejši od božjega uma. A glejte, vsa človeška pamet doslej še lastne človeške narave ni mogla povsem do dna preiskati, še manj doumeti, čeprav se trudijo najbolj učeni ljudje že tisočletja, kako naj bi neskončno popolnejšega Boga mogla razumeti? Kratkovidno in nespametno ravnaajo ljudje, ki se pustijo omajati v veri zaradi tega, ker vsega, kar Bog dela, ne razumejo.

Zdvojiti moramo nad svojo majhno pametjo, spoznati omejenost svojih misli in nezadostnost svojega razumevanja, potem začnemo slutiti neskončno veličino božjo, ki je bliščeča luč, v katero ustvarjeno oko pogledati ne more, kakor pravi sveti Pavel: »Gospod prebiva v nedostopni svetlobi, ki ga noben človek ni videl in ga videti tudi ne more.« Vse, kar more človek pred to nedostopno svetlobo božjih skrivnosti reči, je to, kar apostol pri- stavlja: »Njemu čast in večno gospostvo« (1 Tim 6, 16).

Ko človek vsaj zasluti, da je Bog tako velik, tako popoln, da ga doumeti ni mogoče, tedaj se bo mogel odločiti, da svoj dvomeči, omejeni um izroči v božje roke, tedaj bo vsa mučna vprašanja, vse težke uganke svojega življenja in dogajanja v svetu zaupal Očetu luči (Jak 1, 17), ki bo nekoč tudi nam spoznanje odprl, da bomo bolj razumeli, kakšen je in kako pravilno in dobro vse vodi.

3. Predragi v Gospodu! Nekaterim so sedanje stiske povod, da zavžejo vero v dobrega in modrega Boga. Če pa pravilno gledamo, nam vprav te stiske dokazujejo, da je Bog, ki vlada in vodi svet po svoji neskončni modrosti. V dogajanjih sedanjosti se izkazuje božja pravičnost: grehi, ki so jih ljudje deset- in desetletja delali, so dozoreli in padajo na ljudi nazaj kot boleča šiba, ki naj jih spametuje kakor očetova šiba otroke. Saj očetovo roko, ko kaznuje, ljubezen vodi. Tega mnogi verniki kar ne morejo razumeti, pa je vse to dovolj jasno zapisano v svetem pismu »v naše poučenje« (Rim 15, 4).

V drugi Mozesovi knjigi beremo, kako je Gospod Bog razglasil svoje zapovedi. Takoj, ko je povedal prvo zapoved, je pristavil obljubo blagoslova in grožnjo kazni s temi slovesnimi besedami: »Jaz Gospod, tvoj Bog, sem ljubosumen Bog, ki pokorim krivdo očetov na sinovih do tretjega in četrtega roda tistih, ki me sovražijo, izkazujem pa milost do tisočega roda onih, ki me ljubijo in moje zapovedi spolnjujejo« (II Moz 20, 5. 6). Še na mnogih drugih straneh svetega pisma Stare Zaveze so zapisane besede božje, ki obljublajo blagoslov za zvestobo in hude kazni za nezvestobo sveti zavezi, katero je sklenil Bog z ljudstvom, ki ga je za svojega izbral.

Ko je sodnik in vodnik izvoljenega naroda, Samuel, svojemu ljudstvu na njegovo lastno zahtevo dal prvega kralja, Savla, je znova ljudi po božjem naročilu opomnil, naj se zvesto drže vere in božje postave, da bodo deležni božjega varstva, »ako ne boste poslušali Gospodovega glasu,« je dejal, »ampak se boste ustavljali njegovemu povelju, bo roka Gospodova zoper vas in vaše očete« (I Kralj 12, 15). No, ali naj se danes čudimo, če je roka Gospodova zoper ljudstva, ki že tako dolgo niso več poslušala njegovega glasu?

Preroki, ki jih je Bog pošiljal svojemu ljudstvu, so večinoma imeli težko in nehvaležno nalogo, zaslepljenemu ljudstvu napovedovati strašne posledice njihove nevere in odpada od pravega Boga. Izajija je napovedal, da bo Gospod deželo razdjal in jo spraznil, prebivalce pa razkropil, da bo malo ljudi v njej ostalo, ker so postavo prelomili in zavezo z Bogom raztrgali (Iz 24, 5. 6). Niso verjeli preroku in se niso poboljšali, in se je vse zgodilo, kakor je bilo napovedano. Pa bi jim bilo vse to strašno trpljenje sužnosti prihranjeno, če bi se bili v trdni in živi veri zopet obrnili k svojemu Bogu, ki jim je obljubljal mir, obilen in stanoviten kakor osvežujoč potok (Iz 48, 18).

Jeremija je moral nevernemu ljudstvu še hujše kazni napovedovati: nesreče, katerim ne bodo mogli ubežati; ločitev družin, ki bodo razkropljene, da bodo ločeni otroci od staršev, bratje in sestre drug od drugega; prokletstvo in uničenje svetega mesta; smrt, ki bo bogato žela, kajti njih mladeniči bodo umrli pod mečem, njih sinovi in hčere bodo umrli od lakote (Jer 11, 11; 13, 14; 26, 6; 11, 22). Vse te stiske bo Bog pustil priti nad nezvesto ljudstvo, ker je zavrnilo Boga in se vdalo malikovalstvu in zapustilo pot, ki jo je Gospod v svojih zapovedih določil. Dobesedno vse se je zgodilo in prerok Jeremija je ves potrjen in žalosten jokal nad razvalinami svetega mesta in pel pretresljive žalostinke.

Kaj se čudite, dragi verniki, če danes podobne kazni zadevajo ljudstva, ki so se Bogu odtujila in zoper zapovedi njegove delala? Saj je Bog pred več kot dva tisoč leti vse naprej povedal. Nikar se ne izgovarjajte, češ, grožnje v svetem pismu zapisane so bile naslovljene na izvoljeno judovsko ljudstvo; samo temu ljudstvu so veljale, nad njim so se izpolnile, ne veljajo pa za druga ljudstva, tudi za nas ne. Res je, da so Mozes in preroki po božjem ukazu govorili judovskemu ljudstvu, a Bog je hotel, da so še njegove besede zapisale za vse čase, tudi za današnji. Jezus ni razveljavil besed svetega pisma Stare Zaveze, da ne bi veljale tudi za nas: »Ne mislite, da sem prišel razvezovat postavo ali preroke; ne razvezovat, marveč dopolnit sem jih prišel« (Mt 5, 17). Izvoljeno ljudstvo Nove Zaveze smo mi kristjani, ki smo s svetim krstom bili učlenjeni v kraljestvo božje in smo prejeli resnice božjega razodetja, da po njih živimo in se jih zvesto držimo. Opozorimo božji izvoljenemu ljudstvu v Štari Zavezi veljajo tudi nam, izvoljenim Nove Zaveze.

Iz napovedi božjih kazni v svetem pismu Stare Zaveze pa se učimo še to, da ima Bog tudi za vodstvo poedincev in ljudstev svoje zakone, po katerih se ravna. V naravo je dal Bog zakone, po katerih se ravna narava, kakor lahko vsak dan opazujemo: menjajo se dan in noč, mráz in toplota, dež in suša, letni časi itd. Vsemu stvarstvu je dal Bog postave, po njih vse raste, se razvija in zopet poginja. Tako se drži Bog tudi za naše pravno, duhovno življenje trdnih zakonov, po katerih bi se morali tudi mi ravnati. Eden izmed teh zakonov je ta, da grehu sledi kazen, če ga grešnik ne popravi s kesanjem in pokoro, da zadene poedince in cela ljudstva neizogibna kazen, če ne poslušajo Gospoda, ampak »gredo po spačenosti svojega hudobnega srca« (Jer 11, 8).

Po tem božjem zakonu tepejo stiske svet, ki božjih zapovedi več ni maral, ki je Boga izključil iz svoje srede, iz vsega javnega življenja, iz kulture in prosvete, iz vzgoje in dela, iz politike in gospodarstva. Svet Boga ni več pustil do besede, se ni zmenil za njegove zapovedi, pa je prišlo nad svet to, kar je Gospod Bog že zdavnaj napovedal. Trpljenje, ki nas stiska, dokazuje, da je Bog nad nami in vse vodi, saj se dopolnjuje njegova napoved. In to dejstvo, kakor je bridko, nas mora v veri še le bolj utrditi.

Ko vam o teh resnih zadevah pišem, se kar bojim, da bi bila moja vloga podobna Jeremijevi, ki se je moral na povelje Gospodovo vstopiti v preddvor templja in ljudem, ki so se tam zbrali, govoriti vse besede, ki jih je slišal od Gospoda: »Morebiti bodo poslušali,« mu pravi Gospod, »in se spreobrnili od svoje hudobne poti in se bom skesal hudega, kar jim mislim storiti zavoljo njihovih hudobnih naklepov« (Jer 26, 3). Pa ljudje niso poslušali, niso se spreobrnili in zadelo jih je vse hudo, ki ga jim je mislil storiti Gospod. Predragi verniki, ne posnemajte zakrknjenih Jeremijevih poslušalcev, marveč poslušajte besede Gospodove, spreobrnite se, vaša vera naj se v preizkušnji sedanje stiske ne omaja, temveč še le bolj utrdi, da bo Gospodova roka mogla potem čim prej odvzeti od nas sedanje trpljenje in nam dati mir kakor potok obilen in stanoviten.

Dokler pa preizkušnja še traja, porablajmo trpljenje sebi v zaslужenje. Če pustimo, da nas skrbna roka božja s trpljenjem obdeluje, se bodo kmalu zdrobili okovi naših grehov, vedno bolj bomo izoblikovani v otroke božje. Kdor pa je božji otrok, je varen v božji roki. Kadar bo On spoznal za prav, nas bo njegova roka odvedla iz trpljenja v veselje, ki ne mine, tedaj se bo tudi naša žalost v veselje spremenila (Jn 16, 20).

II.

Poglejmo zdaj še drugo skušnjavo, ki preizkuša vero marsikateriga kristjana in zadeva vero v sveto katoliško Cerkev. Nekateri namreč verujejo sicer v Boga in Jezusa, Sina božjega in Odrešenika našega, zdvajajo pa nad Cerkvijo, nad papežem, škofi in duhovniki, ker — kakor trdijo — nič ne store, da bi omilili stiske in trpljenje, skrajšali vojsko in naredili mir, celó sodelujejo pri krivicah in pomagajo v vojski. Strahotne laži pripovedujejo. Gotovo ste jih, dragi verniki, sami že ponovno slišali. N. pr. papež, ki je baje neizmerno bogat, plačuje vojsko, da dalje traja, tako pravijo, ne povedo pa, od kod ima papež tisto namišljeno bogastvo. Davkov ne pobira, njegova država, vatikansko mesto meri 44 ha, to je toliko kot ima pri nas zemlje kak večji kmet. Dohodkov ima za osrednjo upravo katoliške cerkve, za misijone in dobrodelne namene toliko, kolikor mu verni katoličani prostovoljno dajejo. Tisti, ki pri nas govore o ogromnem bogastvu papeževem, mu gotovo še nikoli niso nič dali. Nadalje trdijo, da kaplani lastnoročno mučijo in koljejo bojvneke za svobodo naroda, bogoslovci ljubljanskega semenišča da so se preoblekli v kroje mestne straže, ponoči vdirali v stanovanja in tirali nedolžne ljudi v zapore. In Katoliški akciji, ki ima edini namen pripeljati vse ljudi h Kristusu, da bi mu v vsem javnem in zasebnem življenju zvesto služili, očitajo politične namene brez dokaza, povsem lažnivo. In tako dalje laži brez konca. Ni neumnosti in zlobnosti, ki bi je laž ne pograbila in širila med ljudi.

Mnogi pa verjamejo vse te bedaste in zlobne laži, jih pripovedujejo dalje od osebe do osebe in tako se vali cela povodenj največjih laži po vseh cestah, po vseh mestih in vaseh in hišah in v njej se potaplja duše, ki začno omahovati v veri v Kristusovo Cerkev.

Potem slišite ljudi takole sklepati: V Boga še verujemo in v Kristusa, a duhovniki so se izneverili svojemu poklicu — kar vsi od papeža do najmlajšega bogoslovca — in zato jih odklanjamo, ne maramo več njihovega posredovanja pri Bogu, sami bomo doma molili, v cerkev ne bomo več hodili. Kakšna zmeda je v glavah, ki tako govore! Kako žalostno je, da ljudje, ki jim je Bog dal pamet in razum, ne znajo ločiti med resnico in lažjo, med zdravilom in strupom.

Kaj naj odgovorimo tem dušam, zagrenjenim od zlobnih laži? Kaj naj rečemo k tej vojski laži, ki jih je svet poln, kakor še nikdar doslej?

1. Predvsem moramo vedeti, da prihajajo vse laži od hudobnega duha. Resnica je od Boga, laž od hudiča. Jezus sam nam je to povedal. »Hudič je bil že od začetka ubijavec,« je dejal, »in ni obstal v resnici, ker resnice ni v njem... ker je lažnik in očelazni« (Jn 8, 44). Tisti, ki lažejo in laž širijo so pomočniki in sotrudniki hudičevi, ki se bodo po besedah svetega Pavla pogubili, ker ne ljubijo resnice, marveč v silni blodnji verjamejo laži in bodo zaradi tega obsojeni (2 Tes 2, 10—12). V teh časih pa, ki jih v vsej težkoči doživljamo, ima hudič večjo svobodo, da z lažjo omreži ves svet. Ali se temu čudimo? Ali nam to dejstvo vzbuja verske dvome? Nikakor ne! Nasprotno, še potrjuje nam vero v Jezusa in njegovo Cerkev. Saj je to povodenj laži vnaprej napovedal, da se ne bi zbegali, kadar pride. Večkrat je Jezus svaril, naj se varujemo lažnivih prerokov, ki bodo prišli. Rekel je: »Vstalo bo mnogo krivih prerokov, ki bodo premotili mnoge« (Mt 24, 11). In sv. Pavel napoveduje čas, ko bo zopernik božji — sin pogube ga imenuje — »nastopal po satanovem delovanju z vso močjo... in z vso zlobno zape-

ljivostjo« (2 Tes 2, 3—10). Zakaj bi se nam naj vera omajala, ko doživljamo uresničenje te napovedi?

In sv. Peter prav tako napoveduje v svojem drugem pismu: »Nastopili bodo tudi med vami lažni učitelji... oprijeli se bodo njih razbrzdanosti mnogi, po katerih se bo sramotila potresnice« (2 Petr 2, 1. 2). Ko sedaj nastopajo med nami lažni učitelji in se mnogi oprijemljejo njihovih laži, ali naj opustimo vero v sveto katoliško Cerkev, zavržemo papeža, duhovnike, zakramente, sveto daritev? Bili bi silno nespametni, če bi to storili. Vprav nasprotno vplivajo te laži na nas: v njih vidimo, kako se izpolnjuje, kar je Gospod Jezus napovedal ali sam ali po svojih apostolih, in to dejstvo nam vero v Jezusovo besedo še bolj utrjuje. Jezus je vedel vse naprej, vedel tudi vse sedanje laži, pa nas ni pomiloval, češ, kakšne težke krivice boste trpeli. O ne, blagroval nas je zaradi tega: »Blagor vam, kadar bodo vse hudo zoper vas lažnivo govorili. Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih« (Mt 5, 11. 12).

2. Pa četudi bi kdaj kak služabnik Kristusov in predstavnik Cerkve res kaj zagrešil, ali je treba zaradi tega zavreči vero v Cerkev Kristusovo? So mar prvi kristjani odklonili apostole in njihov nauk, ker je bil eden med njimi izdajalec? V dolgi zgodovini katoliške Cerkve so bile dobe, ko so na visokih mestih bili nevredni pastirji — Sv. Duh je v preizkušnjo in očiščenje vernikov to pripustil — tedaj so pač zgubljali vero slabotni verniki, ki so se samo narahlo še držali Cerkve in ni bilo treba močnega viharja, da so odpadli kakor v jeseni orumenelo listje z drevja. Dobri verniki z globoko vero pa so z žalostjo v srcu molili in se pokorili za nevredne služabnike ljubljene Cerkve in so tako pomagali, da se je kraljestvo božje na zemlji prenovilo v moči in milosti Svetega Duha.

Nespametno dela, kdor Cerkvi hrbet obrne, če na enem ali drugem njenem služabniku grehe in slabosti najde — saj ne zapusti človeške družbe, ampak kraljestvo Kristusovo, v katerem je zveličanje za vse, ki ga iskreno in resno iščejo. Ali ne bi rekli, da nespametno ravna, kdor bi v bolezni vsako zdravniško pomoč odklanjal zaradi tega, ker je eden ali drugi zdravnik nevreden svojega človekoljubnega poklica? Saj bi škodoval le samemu sebi, ne pa celotnemu zdravniškemu stanu, ki je časti vreden in človeštvu koristen.

Jezus sam je dal drugačna navodila za primer, da bi kdaj verski učitelji in pastirji dajali slab zgled svojim vernikom, ko je o judovskih pismoukih in farizejih dejal: »Vse, kar vam porekó, držite in izvršujte, po njih delih pa se ne ravnajte« (Mt 23, 3).

3. Kdor zapusti Cerkev in njeno vodstvo, ni več Kristusov. Prazno je govoričenje: papeža, škofov in duhovnikov ne potrebujem, sam opravi s svojim Bogom, ki je usmiljen in pravičen. Človek more tako govoriti in misliti, Bog govori in misli drugače.

Jezus je ustanovil Cerkev, svoje kraljestvo na zemlji. Vernike, ki se s svetim krstom učlenijo v Cerkev, imenuje svoje ovce. O njih pravi: »Jaz poznam svoje ovce in moje poznajo mene« (Jn 10, 14). »Moje ovce poslušajo moj glas in jaz jih poznam in hodijo za menoj« (Jn 10, 27). Kdor je izmed črede Kristusove, ta posluša njegov glas in se ravna po njem. Pa čujte, kaj pravi njegov glas: Petru, ki ga je za prvega papeža postavil, govori takole: »Pasi moje ovce« (Jn 21, 17). Torej je Jezus pastirsko službo izročil Petru. Ne bo več sam pasel svoje črede, ampak namesto njega bo pasel in vodil njegovo čredo, sveto Cerkev, Peter in z njim apostoli, papež in z njim škofje. Kdor se loči od črede, ki jo po Jezusovem

naročilu pase Petrov naslednik, ni več ovca Jezusova, ampak spada med tiste, o katerih je Jezus rekel: »Vi ne verujete, ker niste izmed mojih ovac« (Jn 10, 26).

Petra je Jezus postavil za skalo, na katero je sezidal svojo Cerkev, njemu je dal ključne nebeškega kraljestva. Nihče drugi nima ključev, s katerimi more odpreti dostop v večno kraljestvo božje. Nikomur drugemu ni dal Zveličar oblasti razvezovati vezi grehov — le Petru in apostolom. Brez odpuščanja grehov nihče v nebesa ne more. Prazno je upanje, da bo kdo z Bogom sam opravil, če so na razpolago duhovniki z oblastjo odvezovati. Kdor Cerkev zapusti, je zapustil tistega, ki ima ključne nebeškega kraljestva; kako misli potem priti v to kraljestvo? Ne bo prišel, če se ne vrne nazaj v Cerkev pod vodstvo papeža in škofov, ki jih »je Sveti Duh postavil, da vodijo Cerkev božjo, ki jo je Jezus pridobil z lastno krvjo« (Apd 20, 28).

Apostolom in njihovim naslednikom je Jezus ukazal: »Pojdite in učite vse narode« (Mt 28, 19). Papež in škofje so učitelji verskih in nravnih resnic. Od Boga so poslani, v božjem imenu govorijo, o njih je zatrdil Jezus: »Kdor vas posluša, mene posluša« (Lk 10, 16). Nihče drug ne more biti naš učitelj v verskih stvareh kakor tisti, ki jih je Gospod Jezus poslal. Poslušajte jih, držite se njihovega nauka, to vodi v zveličanje. Kdor »pa Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar« (Mt 18, 17), pravi Jezus sam.

Kakor je Jezus oznanjal resnico, ali je bilo ljudem po volji ali ne, kakor so apostoli učili resnico »bodi prilično ali neprilično« in »si pri tem niso prizadevali ugajati ljudem«, ker bi sicer ne bili Kristusovi služabniki (Gal 1, 10), tako tudi sedaj Cerkev božja po papežu, škofih in duhovnikih uči resnico, ali je ljudem všeč ali ne, ali jo ljudje radi sprejemajo ali pa jo odklanjajo — ne morejo drugače kakor učiti resnico »ljudem v spodbudo in osrčevanje in tolažbo« (I Kor 14, 3), ker sicer ne bi bili več Kristusovi služabniki, ampak učitelji po spridenih željah ljudstva za čehljanje ušes, kakor pravi sv. Pavel (2 Tim 4, 3).

Cerkev je mati, »sveta mati Cerkev« jo imenujemo. Naša duhovna mati je, ki nas je prerodila k nadnaravnemu življenju s posvečujočo milostjo, ki nam jo daje v svetih zakramentih, ter z njo hrani in krepi nadnaravno življenje v naših dušah, kakor telesna mati rodi in hrani otroka, da raste in se razvija v zdravju in moči. Kakor nam je Marija dala Jezusa, učlovečenega Sina božjega, tako nam daje Cerkev Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, ki je nam luč, moč in veselje v tem zemeljskem življenju. Kako temno in žalošno bi bilo naše življenje brez svetega Rešnjega Telesa, brez Cerkve! To mater moramo spoštovati, ljubiti in ubogati. Nesrečen otrok, ki to mater zapusti, ne more se zveličati!

Cerkev je skrivnostno telo Kristusovo. Poveljani Kristus sam živi v njej, ji daje življenje in jo vodi. Po svetem krstu smo udje tega duhovnega telesa, udje Jezusovi, od njega prihaja v nas nadnaravno življenje, deležni smo njegovega božjega življenja. Živi, zdravi udje moramo biti na tem telesu. Če pa se kdo loči od Cerkve, je bolan ud in odmre. Bolan ud vse telo z bolečino navdaja in še druge ude v delovanju ovira; v mrtvem udu pa Jezusovo božje življenje ne deluje več. Kaj bo s takim udom Jezus storil drugega, kakor da ga odstrani v zdravje in dobro vsega telesa? Ni mogoče, da bi kdo prejemal nadnaravno življenje milosti od Jezusa po drugi poti, kakor po njegovem skrivnostnem telesu, po njegovi Cerkvi. V kakšni zmoti so tisti, ki mislijo, da morejo biti v nadnaravni življenjski zvezi z Jezusom brez Cerkve in tistih predstavnikov Cerkve, ki jih je on sam postavil za posredovalce pri Bogu!

Ne dajte se, dragi verniki, omajati v vaši veri v sveto katoliško Cerkev; ne dajte se premotiti od laži, ki se med vami širijo. Ostanite zveste ovčice Jezusove črede, ki jo je on sam izročil Petru in njegovim naslednikom; poslušajte in uvažujte nauk Cerkve, ki ga v božjem poslanstvu uče papež in škofje in po njih pooblaščen duhovniki; spoštujte in ljubite svojo duhovno mater in trudite se, da boste vedno zdravi in krepki udje na duhovnem telesu Jezusovem; ostanite trdni v veri v sveto katoliško Cerkev, v njej je zveličanje.

III.

Razložil sem vam, v Gospodu ljubljene verniki, dvojno težko preizkušnjo, ki v sedanjosti preizkuša vašo vero, vero v modrega in pravičnega Boga ter vero v sveto katoliško Cerkev. Važno je, da to preizkušnjo dobro prestanete. Bojim se, da bi nekateri vere ne izgubili, da bi jim je vihar preizkušnje ne ugasil, ker je preslabotna, da bi kljuvala zmotam in lažem. Žal nam bi jih bilo, zelo žal, ker iskreno in pristrčno želimo, da bi vsi vero ohranili in se zveličali. A sveto pismo napoveduje, da bodo nekateri odpadli po svoji lastni krivdi, ker ne poslušajo resnice, ampak laži in zmote. Tako piše sv. Pavel svojemu učencu Timoteju: »Duh razločno pravi, da bodo v poznejših časih nekateri od vere odpadli, ker se bodo vdali zapeljivim duhom in demonskim naukom onih, ki hinavsko govore laži« (I Tim 4, 1). Nič se torej ne čudimo, če med nami kdo odpade od vere; molimo zanj, da bi se otresel zmot in laži in bi zopet zagledal luč svete vere, ki nam v življenju tako lepo sveti kot nobena druga luč ne. Vas vse pa s sv. Pavlom opominjam in prosim: »Stojte v veri!« (I Kor 16, 2). Vihar preizkušenj naj vas v veri le še bolj utrdi.

1. Naša vera ne sloni na človeški modrosti, ampak na božji moči (I Kor 2, 5). Nismo sprejeli vere v Boga in Cerkev zaradi tega, ker so nam jo v lepih, mamljivih besedah dopovedovali, kakor delajo to lažniki in krivi preroki. Nismo sprejeli vere za to, ker godi našim grešnim poželenjem in strastem in nam vse dovoljuje, kar koli si naša grešna narava poželi. Nasprotno, vera nam nalaga marsikatero premagovanje in odpoved, marsikatero težko žrtev zahteva. Ko nas Jezus vabi, naj mu sledimo, nam ne obljublja lagodnega in mehkužnega življenja, ampak odkrito pove: »Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj« (Mt 16, 24). Ni nam pokazal pota uživanja, temveč pot križa, ta vodi v vstajenje. »Široka so vrata in prostorna je pot, ki drži v pogubo, in mnogo jih je, ki v pogubo po njej hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki drži v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo« (Mt 7, 13. 14). Nič nam Jezus ni zamolčal, ko nas je vabil za seboj, ni nas prevaral z goljufivimi obljubami, marveč povedal odkrito, da je njegova pot, na katero nas vabi, pot križa. Odločili smo se, da gremo za njim, ker smo prepričani, da je njegova beseda resnica, ki vodi v večno življenje, da na drug način svojega cilja, večne sreče, doseči ne moremo, da je mir in vdanost in popolna sreča, ki vse pojme presega, samo v Bogu in da kdor Boga zgubi, vse zgubi. Da smo to spoznali in Jezusovi besedi verjeli, nam je pomagala milost božja, ker brez dejanske milosti nihče ne more verovati. Zadostna pomoč milosti je vsakemu človeku dana, da more verovati, če hoče. Hvala Bogu, da smo znali njegovo milost uporabiti in z njo sodelovati ter smo tako v veri sprejeli njegov nauk, ki ga po

svoji sveti Cerkvi uči, ne v prepričevalnih besedah človeške modrosti, ampak v skazovanju Duha (1 Kor 2, 4).

Jezusu trdno verujemo, ker njegova beseda drži in se ne bo nikoli spremenila. Vsi drugi nauki se bodo prej spremenili, Jezusov nauk ostane vedno isti, nikoli ga ni treba spreminjati, dopolnjevati ali za spremenjene razmere popravljati. V vseh razmerah, pri vsem napredku, v miru in vojski, v svobodi in odvisnosti, vedno ostane Jezusova beseda enako resnična, kakor je sam dejal: »Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle« (Lk 21, 33). Cerkev pa Jezusove besede ohranja, oznanja in razlaga skozi vsa stoletja in bo to vršila do konca sveta. Njej je dal Jezus Svetega Duha, ki jo varuje vsake zmote, da uči resnico nespremenjeno v vseh jezikih in med vsemi narodi. Zatorej bo tudi njena beseda, ki je beseda Jezusova, ostala in ne bo nikdar prešla. Ko bodo zmote in laži, ki sedaj tako zelo preizkušajo našo vero, že zdavnaj prešle in bodo pozabljene, bo beseda Cerkve še ostala in svetila kot zvezda vodnica zmotnemu človeštvu. O kako srečne se smemo šteti, da imamo besede resnice in da jih verujemo! Držimo se trdno svoje vere; bodimo v dno duše prepričani, da je Jezusova beseda, v katoliški Cerkvi govornjena, resnična. V vseh zmotah in lažeh, ki nas obkrožajo, se držimo vere v vedno resnično božjo besedo, ki daje življenje. Ne verjemite nikomur, ki drugače govori, ki vas moti in hoče preobrniti evangelij Kristusov. Toda tudi, če bi vam mi, ali če bi angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo ga vam oznanili, bodi za vržen« (Gal 1, 7. 8). Tako piše sv. Pavel.

2. Brez boja si vere nihče ohraniti ne more. Še sveti Pavel, najgorečnejši med apostoli, izbran od Gospoda, »da ponese Jezusovo ime med pogane« (Apd 9, 15), se je moral boriti, da si je ohranil vero. Z globoko hvaležnostjo do Boga, ki mu je pomagal, je ob koncu svojega življenja, ko mu je bila mučeniška smrt že blizu, mogel priznati: »Dobri boj sem dobojeval, tek dokončal, vero ohranil« (2 Tim 4, 7). Svojemu najdražjemu učencu Timoteju — in po njem tudi vsakemu izmed nas — naroča: »Bojuj dobri boj vere« (1 Tim 6, 12). O, da bi tudi mi bojevali dobri boj v sedanjih preizkušnjah in bi mogli ob koncu svojega življenja, ko bomo že odhajali pred sodbo božjo, mirno in samozavestno reči: vero sem ohranil. »Blagor — namreč človeku, kateri pretrpi skušnjava, zakaj preskuščen bo prejel krono življenja, ki jo je Gospod obljubil« (Jak 1, 12).

Boj za ohranitev vere ni v vsakem človeku in ni v vsaki dobi enako težak. So bili časi, ko je šel ta boj do skrajnosti, do mučeništva. Koliko jih je bilo v vseh stoletjih, ki so z vedro pripravljenostjo žrtvovali premoženje, svobodo in končno življenje, samo da so si ohranili vero, ki so jo imeli za najdražje, za nanedomestljiv zaklad, po besedah Jezusovih: »Kdor svoje življenje zavoljo mene izgubi, ga bo našel. Kaj namreč človeku pomaga, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?« (Mt 16, 25. 26). V vseh dvajsetih stoletjih cerkvene zgodovine ni še bilo niti enega stoletja, v katerem ne bi bilo mučencev za vero; skozi vseh dvajset stoletij stopa »mučencev sijajna vojska«, najčudovitejše in najzvišenejše, kar more pokazati Cerkev Kristusova, s krvjo orošena nevesta Jagnjeta.

Kako krasni zgledi junaške stanovitnosti in zvestobe v veri so nam ti brezštevilni mučenci! Bili so nam nekoč tako daleč — danes so nam čudno blizu. Palme mučeništva so zrastle tudi na naših tleh, naša domača zemlja je orošena z mučeniško krvjo naših bratov in sestra, ki ste jih poznali, z njimi delali, z njimi v cerkev hodili, z njimi živeli. Morali so dati

življenje, ker so odklanjali, česar po svoji vesti in po svojem verskem prepričanju niso mogli in niso smeli storiti. Zvesti so bili in stanovitni v veri, zato so morali pasti. Koliko je pravih mučencev vere med nami, ve samo Bog, »ki preiskuje obisti in srca« (Raz 2, 23); mi bomo to zvedeli, če bo Bog hotel nam in znanecem odkriti dogodke njihove smrti v vsej resnici. Ni pa nobenega dvoma, da smo v teh pravih mučencih, katerih število je nam neznano, dobili vzvišene vzornike in prekrasne zglede stanovitosti. Skrbimo le, da bomo vredni njihove večne slave, katero bomo dosegli, če bomo po besedah svetega Pavla »vztrajali v veri trdni in stanovitni ter se ne bomo dali premakniti od upanja evangelija« (Kol 1, 23).

O mučencih beremo, da so mnogi naravnost z veseljem šli v smrt in ob najhujšem mučenju niso tožili. Od kod jim je prišla tolikšna moč? Že v Stari Zavezi je zapisana beseda božja: »Veselje Gospodovo je naša moč« (2 Esdr 8, 10). Ta beseda nam razkriva skrivnost mučeniške stanovitosti. Če nosimo v duši Gospodovo veselje, smo močni, ker je to božje veselje močnejše kot morejo biti vse muke sveta in vse žrtve, ki morejo biti kdaj človeku naložene. Kristusovo veselje je tako globoko, tako veliko, da zajame vso dušo in more človeku obilno nadomestiti vse, kar mora žrtvovati ali pretrpeti v boju za vero.

Toda vprašanje je, od kod naj dobimo to Kristusovo veselje, ki je vir moči in stanovitosti? Jezus sam nam je na to vprašanje odgovoril. Ko se je po zadnji večerji poslavljaj od svojih učencev, ko je zaradi tega žalost legala v njihove duše, tedaj jim je Jezus odkril neusahljiv studenec veselja, ki bo z veseljem in močjo napolnjeval njihove duše pri vseh zunanjih krvavih preganjanjih, mukah in bridkem trpljenju. Ta vir veselja je njegova neizmerna ljubezen do nas: »Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz vas ljubil; ostanite v moji ljubezni« (Jn 15, 9). V njegovi neizmerni ljubezni, ki jo ima do nas, naj ostanemo in sicer kakor pravi Jezus, ostanemo v njej tako, da spolnimo njegove zapovedi. Če se živo zavedamo, kako brezmejno nas ljubi Jezus — tako kakor njega ljubi Oče — kako naj bi bilo kdaj pretežko mu ustreči in storiti, kar naroča v svojih zapovedih? Živa zavest, da sem neizmerno ljubljen od najpopolnejšega bitja, od Jezusa, more mojo dušo tako napolniti z nepopisnim veseljem, da mi zanj ničesar ni pretežko. Jezus sam je rekel: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da se vaše veselje dopolni« (Jn 15, 11).

Predragi v Gospodu! Nič naj vas v pravi katoliški veri ne omaja. Ne stiske in trpljenje sedanjosti, v katerih spoznavamo roko božjo in izpolnitev njegovih napovedi. Vprav v tem, da se božje napovedi uresničujejo, vidimo dokaz, da božja modra previdnost vodi usodo sveta vsem v zveličanje. Ko to spoznavamo, nas trpljenje še bolj utrjuje v veri. Ne omajajo nam vere laži, ki jih hudič, oče laži, širi zoper sveto Cerkev, še bolj se je oklenimo, še zvesteje jo poslušajmo, da se bomo v njej bolj gotovo zveličali. Tudi zadnja preizkušnja, če bi nas Bog pred njo postavil, mučeništvo, nas ne bo omajala v veri, če ostanemo v neizmerni ljubezni Jezusovi, iz katere teče v naše duše veselje Gospodovo, ki je naša moč.

Ne dajte v svojih dušah prostora žalosti, potrnosti ali obupu! Tudi v času preizkušenj in bridkosti velja Pavlov opomin: »Veselite se vedno v Gospodu... Gospod je blizu. Nikar ne bodite v skrbeh... Božji mir, ki vsak razum presega, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu« (Fil 4, 4—7). Iz sedanje borbe za vero glejmo na končno zmago Kristusovo, ki gotovo pride, naj se satan še tako mogočno šopiri. Sv. Janez je v svojem skrivnem razodetju zapisal videnja o bodočnosti božjega kra-

ljestva, ki mu jih je Bog pokazal. Strahotne so slike, v katerih opisuje hude preizkušnje in krvavo preganjanje Kristusu zvestih vernikov, še strahotnejše pa so podobe, v katerih slika kazni zakrknjenih sovražnikov božjih. Nad vsemi temi pretresljivimi slikami pa mirno vlada Bog in čaka samo določenega trenutka, da z enim samim dihom uniči vse sovražnike, ki se mu upirajo, in vzame k sebi vse, ki so v zvestobi in stanovitni veri zmagali v vseh preizkušnjah in preganjanjih. »Kdor zmaga, mu bom dal, da z menoj sede na prestol, kakor sem tudi jaz zmagal in sem s svojim Očetom sédel na njegov prestol« (Raz 3, 21), obljubuje Jezus. Skozi vso knjigo Janezovega razodetja se glasi opomin: Vztrajajte! Ostanite zvesti! Ne dajte se zbegati, ne prestrašiti ne od laži, ne od krivic, ne od preganjanja. Kristus je zmagal in z njim bo zmagal vsak, ki ohrani vero.

Prosimo Gospoda, da nam in vsem, ki jim je v sedanjih preizkušnjah vera v nevarnosti, podeli milost stanovitosti do konca. To bodi naša vsakdanja prošnja drug za drugega. V to naj vas vse blagoslovi troedini Bog, Oče in Sin in Sveti Duh, in ta blagoslov naj ostane vedno na vas vseh. Amen.

V Ljubljani, na prvo soboto meseca februarja 1943.

† Gregorij,
škof.

2.

Postna postava za leto 1943.

Pooblaščen od sv. očeta (Indultum S. Congregationis pro negotiis ecclesiasticis extraordinariis de die 19 mensis Decembris 1941 A. A. S. XXXIII-1941 pg. 516 sq) dajem za leto 1943, dokler bo trajala vojska, vsem vernikom ljubljanske škofije splošno olajšavo postne postave tako, da velja strogi post (zdržek od mesnih jedi in mesne juhe ter pritriganje v jedi)

samo na pepelnico (10. marca) in na veliki petek (23. aprila).

Vse druge postne dneve je dovoljeno večkrat na dan jesti ter uživati mesne jedi. (Ta olajšava velja tudi za redovnike in redovnice).

To olajšavo daje sv. oče zaradi vojnih razmer, ko je postala prehrana težka in si verniki mnogokje ne morejo priskrbeti hrane po svojih željah in potrebah, pa morajo jesti, kar dobijo in kadar dobijo.

Vernike, ki se bodo posluževali te postne olajšave (zlasti duhovne in redovne osebe), opozarjam in prosim, da post nadomestijo z drugimi dobrimi deli: s prostovoljnim samopremagovanjem, z miloščino, z deli telesnega in duhovnega usmiljenja, ko je med nami toliko telesne in duhovne pomoči potrebnih; zlasti pa naj mnogo molijo po namenu sv. očeta. (V zavodih in samostanih naj to molitev opravljajo skupno.)

V Ljubljani, dne 10. februarja 1943.

† Gregorij,
škof.